

நற்கொடை.

அவர் நிமித்தம்.

கோடுக்கிறதைப்பற்றி என்னுடைய புதிய எண்ணங்கள் எப்படி வந்ததென்று கேட்கிறீர்.

நல்லது நான் சொல்லுவேன்.

இந்தமாரிக்கு முந்திய மாரியில், நாங்கள் எல்லாரும் நித்திரையாயிருந்த நடுச்சாமத்திலே, எங்களுடைய வீடு தீயினால் எரிந்தது. அயலிலிருந்த ஒரு ஏழைமனுஷனே முதல் முதல் அந்த நெருப்புச்சுவாலையைக் கண்டு, கூக்குரலிட்டுக்கொண்டு வீட்டுக்கோடிவந்து, கதவை உடைத்து, உள்ளே புகுந்தான். வீடு முழுவதும் புகைக்காடாயிருந்தது. நாங்கள் நித்திரைபண்ணிக்கொண்டிருந்த மேல்வீட்டுக்கு ஏறும் படிகளிலும் நெருப்புப் பற்றிக்கொண்டது. நாங்கள் உயிரோடே தப்பிக்கொண்டது ஆச்சரியந்தான். நாங்கள் அறிவற்றத்திக்கு முக்கடைத்தவர்களாய்க் கிடந்தோமாதலால், எங்கள் அயலானுடைய வீரஞ்ஞமும் தைரியமுமே சுவாலித்து எரிந்துகொண்டிருந்த படிகள் வழியாக எங்களை வெளியில் கொண்டுவந்துவிட்டது. நாங்கள் தப்பியும் அம்மனுஷனுக்கோ மோசம் நேரிட்டது. மெய்யாய் அந்த ஏழை மனுஷன் மூச்சுவிட ஏலாமல் அந்த இடத்திலே தான் இறந்துபோவான் என்று நாங்கள் பயந்திருந்தோம். எங்களைக் காக்கும் நோக்கமாய் அவன் நெருப்புக்குச் சமீபத்தில் சென்றபடியினால் அவனுடைய கைகளும் நெஞ்சும் பயங்கரமான விதமாய்க் கரிந்துபோயின. புகையையும் குடுகொண்ட பரமானுவையும் மிகுதியாய் அவன் சுவாசித்துவிட்டான். கடைசியாய் எங்கள் குழந்தையைத் தன் கைகளில் ஏந்திக்கொண்டு கதவால் ஒடிவந்த உடனே, அவன் தன்னாடிக் கீழே விழுந்துபோனான். அந்நேரத்தில் எனக்கிருந்த மனவருத்தத்தை நான் ஒருநாளும்

மறச்சமாட்டேன். அவன் எங்களை இரட்சித்தும் தானே எங்களுக்காக இறந்துபோகிறவன்போலக் காணப்பட்டான். அவனுக்கு நேரிட்ட ஆபத்தைக்கண்டவுடன் நாங்கள் எவ்வுருடைய ஆபத்துகள் எல்லாவற்றையும் மறந்துவிட்டோம். அவன் விழுந்தவுடன், வைத்தியன் வீட்டுக்கோடி அவனை அழைத்து வந்து காட்டினது மாத்திரமல்ல, அவனை மிக உருக்கத்தோடு அவன் வீட்டுக்குக் காவிக்கொண்டுபோனோம். சமூகத்தில் அவனுக்கு நேரிட்ட மோசம் கொஞ்சம் மாறின பின்பு, அவன்முன்போல் சுகவானியாய் வருவதற்கு, அநேகமாசங்களாக அவனை நாங்கள் பராமரிக்கவேண்டுமென்பது தெளிவாயிருந்தது.

அவன் எங்களுக்குச் “செய்யாமற் செய்த உதவிக்கு”க் கைமாறாக நாங்கள் பதில் உதவிசெய்வது நியாயமாயிருந்தது. அவன் நாடோறும் வேலைசெய்து வாங்குவது கூலியே அவன் சமுசாரத்துக்கு ஆதரவாயிருந்தது. நாங்கள் அவனுக்காக என்னென்ன செய்யவேண்டுமென்று தீர்த்துக்கொள்ள நெடுநேரம் வேண்டியதாயிருந்ததில்லை. அதைப்பற்றி நாங்கள் சொற்பமும் யோசிக்கவியில்லை. அந்தக் குடும்பம் முழுவதையும் எங்கள் பொறுப்பில் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று பெரியோர்முதல் சிறியோரீராய் எங்கள் வீட்டார் யாவரும் தீர்த்துக்கொண்டோம். எங்கள் சுற்றத்தாரைப்பார்க்க அவர்கள் எங்களுக்குச் சேர்மானமுள்ளவர்களாய் வந்துவிட்டார்களாகையால் என்ன செய்வோமென்று ஒரு நிமிஷமாகுதல் நாங்கள் சந்தேகிக்கவில்லை.

என்குடும்பத்தாரின் செலவுக்குமாத்திரம் போதுமானவரவுள்ள ஒரு வேலை எனக்கு இருந்தது. வருமானத்துக்குத் தக்கதாக எங்கள் சிதேசிதர்களைப்போலத் தாராளமாகவே நாங்கள் செலவிட்டுவந்தோம். காயம்பட்ட அந்த மனுஷனுடைய மனைவி, யாதொரு கவலையுமின்றித் தன் புருஷனுக்குச் செய்யவேண்டிய கடமைகளைச் சரிவரச்செய்யும்படி எங்களுடைய ஸ்திரீகளே அவனுக்கு உதவிசெய்து வந்தார்கள். அந்த

மனைவி, புருஷன்பேரில் மிகவும் பட்சமுன்னவளாயி ருந்தபடியினால் அவளைப் போலப் பின்னொருவரும் அவனுக்கு உதவிசெய்யத்தக்கதாயிருந்ததில்லை. அவன் அவனுடைய கட்டிலின் சமீபத்தில் பொறுமையாயுட் கார்ந்திருந்தபொழுது அவனைக்குறித்து, ஆ! என் புரு ஷன் தன் சுகத்தைப்பற்றி ஒருபோதும் நினையாமல் பிறருடைய சுகத்தைப்பற்றி நினைப்பதே அவருக்கு வழக்கம். அப்படிச் செய்வதுதான் எனக்கும் பிரிய ம் என்றான்.

கோயாளியான அந்த மனுஷனுக்குப் பண உதவி செய்யும்பொருட்டு என் மூத்தமகன் சில பிள்ளைகளுக் குச் சங்கீதவித்தை படிப்பிக்க முயன்றான். என்னி ரண்டாம் மகனும் சிறுபிள்ளைகள் படிக்கும் ஓர் பள்ளி க்கூடத்தில் உவாத்தியாயியானான். மற்றப் பிள்ளைக ளும் அந்த மனுஷனுக்கு உதவிசெய்யும் பொருட்டு, எப்படியோ கொஞ்சப்பணம் தேடவேண்டும், உழை க்கவேண்டும் என்று மனங்கொண்டு பிரயாசப்படுவ தைக் கண்டது எனக்குப் பிரியமும் விரியமுமாயிரு ருந்தது. இந்த வீரச் சிநேகிதனால் இரட்சிக்கப்பட்ட என் கடைக்குட்டி மகனாகிய சாளி என்பவன், தன க்கு ஒரே வயசுக்கு இளையவனும் அம்மனுஷனுடைய பிள்ளைகளில் ஒருவனுமாகிய ஒரு பையனை முற்றாய்ப் பராமரிக்கும்படி கொண்ட ஆசையைக் கண்டபோ து நான் ஆனந்தக் கண்ணீர்சொரிய வேண்டியிருந்த து. தன்னைப்போலத் தன் சின்னச் சிநேகிதனுக்கு உடைகளும், பாடசாலைப் புத்தகங்களும், விளையாட் டிப் பொருள்களும் சூறாவில்லாமற் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்று சாளி ஆசைப்பட்டான். தனக்கு இல்லாதிருந்தாலும் அந்தச் சிறு பையனுக்குச் சந்தோ ஷமாய் எதொன்றையும் அவன் கொடுத்துவிடுவான். நாங்கள் எல்லாரும் இவ்விதமாய்ச் செய்துவந்தோம். எங்களுக்கு நட்பம்வராதபடி இம்மனுஷனுக்கு உத விசெய்யலாமோ என்றதைச் குறித்து நாங்கள் சற்றும் கவலைகொள்ளவில்லை. எங்களுக்காகப் பாடுபட்ட அந்த ஏழைமனுஷனுடைய சரீரவேதனையை நா ங்கள் பங்குபற்றக்கூடாதவர்களாயிருந்தும், என்னெ ன்ன நட்பம்வந்தாலும் எங்களை வெறுத்து, ஓயாமல்

அவனுக்கு உதவி செய்துகொண்டிருப்பது எங்கள் யாவருக்கும் மெய்மனத் திருத்திகரமாயிருந்தது. நாங்கள் பட்டிருக்கும் கடமைக்கும் பெற்றிருக்கும் உபகாரத்துக்கும் நன்றியறிதலாய், அவன்பட்ட கஷ்டத்தில் நாமும் பங்குபற்றி அனுபவிப்பது அற்பகாரியம் போல் எங்களுக்குத் தோன்றினது.

அப்படிச் செய்வதில் எங்கள் மனதுக்கு வில்லங்கமிருந்ததில்லை என்று நான் சொல்லவில்லை. முதற் சில நாட்களிலிருந்த மன எழுச்சி தணிந்தபின்பு, நாங்கள் இப்போ செய்துவருவது எங்கள் கடமைதான் என்று உணர்ச்சியை எங்களுடைய மனதில் அழுத்துவது அவசரமாயிருந்தது. நாங்கள் போய்க் குடியிருந்த சிறுவீடு எங்களுக்கு வசதியற்றதாயிருந்தது. எங்கள் முந்தின செல்விக் கையான நடைகளும் விருப்பங்களும் அடிக்கடி எங்களை அருட்டின. நெடுநாளாக அந்தவகையான சீவியத்தில் நாங்கள் வாடிக்கைப்பட்ட வெந்ததினால் ஆகைகளை விட்டுவிடுகிறது மிகவும் பிரயாசமாயிருந்தது.

சிறப்பற்றதும் சிலவுகொண்டதுமான பழக்கமும் ஒன்று என்னிடத்திலிருந்தது. புத்தாய் என்னிடத்தில் உண்டுபட்ட நிண்ணயமில்லாதிருக்குமாகில் அப்பழக்கத்தை விட்டுவிடுவது கூடாதகாரியமாயிருக்கும். புதையிலைக்குடியாகிய அந்தக் கெட்டபழக்கத்தினால் எனக்கு மெத்தச் செலவு பிடித்தது என்று கணக்கிட்டு அறிந்தேன். அந்தத் துர்ப்பழக்கத்துக்கு இடம் கொடுக்கும் ஒவ்வொருமுறையும் என் கனத்தையும் இழுத்துவிடுகிறேன் என்று நினைத்தேன். அந்தப்பழக்கம் என்னை மேற்கொண்டுவிட்டது என்று நான் எண்ணிப் பாராதிருந்தும், நான் அதை விட்டபின்போ அதின்பேரில் எனக்கிருந்த ஆவா என்னை வென்றுவிடக் கூடியதாயிருந்தது. ஆனாலும் அவனுக்காக வல்லவா அதை விட்டுவிட்டேன் என்னும் வார்த்தை என்னைத் தடுத்து, அந்த ஆசையோடு போராடிச் செயங்கொள்ளப்பண்ணிற்று.

இப்பழக்கத்தைத் தவிர நான் செயங்கொள்ள வேண்டிய பின்னும் ஓர் காரியமிருந்தது. ஒருநாள் என் சிநேகிதன் ஒருவன், இரண்டுகுதிரைபூட்டிய பண்டி

ஒன்றில் ஏறி, என் வீட்டுக்குவந்து, தான் புதிதாய்க் கட்டுவிக்கும் வீட்டைப் பார்க்கும்படி என்னை அழைத்துப்போனான். அதைப்பார்க்க என்ருக்குச் சந்தோஷமாயிருந்தது. அதைப்போல் ஓர் வீட்டைக்கட்ட நானும் முன் யோசித்திருந்தேன். அவ்வீட்டின் அறைகள் விசாலமும் அநேகமுமாயிருந்தன. வாதாமனத்தில் நின்று பார்க்குங்காட்சி சிறப்பாயிருந்தது. சவுக்கியத்துக்கு வேண்டிய ஏதோன்றும் அந்த வீட்டில் குறைவாயிருந்ததில்லை. அந்த வீட்டைக் கண்டவுடன் நேர்த்தியான ஒரு மானிகையை நான் கட்டவேண்டுமென்று முன்கொண்டிருந்த ஆசை இப்போது பலமாய் என்மனசில் வந்தது. என்னிடத்திலே இருந்த தற்சினேகம் பழையபடியே இப்போது வந்தவிட்டது. இந்த எண்ணம் வந்ததினாலும், என்மனதிலே பெரிய சந்தடி நேரிட்டது. ஆயினும் ஒரு நிமிஷத்தில் அந்த எண்ணம் பறந்துவிட்டது. என் மனசிலிருந்த எண்ணம், நான் வீட்டுக்குத் திரும்பினபோது, ஒரு கனவு போலாயிற்று. வழியில் அரைமணிகேரம் அமைச்சலாய் நின்று, ஐயோ! என்னதேரோசத்தை யெண்ணினேன் என்றுசொல்லி என்னை வெறுத்துக்கொண்டேன். இந்தத் தகாத எண்ணம் என்னை விட்டு முற்றாய் அகலும்படி, உடனே என் மனைவியையும் கூட்டிக் கொண்டு அடுத்த தெருவிற்குப்போய் நேர்த்தியான சிறு வீடு ஒன்றை விலைக்குச் கேட்டு, இரண்டொரு வருஷங்களிலே கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்ப் பணங்கொடுத்துத்தீர்க்க ஒழுங்குபண்ணிக்கொண்டு, எங்களை இரட்சித்த அந்த வீடுன் சுகப்பட்டு நடக்கக் கூடியவனானவுடன் அந்த வீட்டின் உறுதி அகலுக்குக் கொடுக்கப்படுமபடி கேட்டுக்கொண்டேன். நான் புதியமானிகை கட்டவேண்டுமென்று நினைத்த குற்றத்துக்கு இதுவே தெண்டம் என்று தீர்த்துக்கொண்டேன். எங்களுடைய சினேகிதன் உலாவக்கூடியவனாய் வந்த போது, அனுடைய மனதிலே ஏதோ ஒரு சுவலை திருக்கிறதாக மட்டிட்டோம்.

இந்தப்பட்டணத்தின் ஓர் புறத்திலே அகனுடைய பிரயாசத்தால் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒரு சின்ன ஒய்வுகாட்டப் பள்ளிக்கூடத்துக்கு அவன் ஒரு விசாரணைக்கார

ன் என்று வெளிவந்தது. துன்பமாயிருந்த காலத்தில் அது குறைந்த போனதென்று எப்படியோ அவன் கேள்விப்பட்டான். ஆகையால் எங்கள் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த யாவரும் அடுத்த ஒவ்வொருவரில் அந்தப்பள்ளிக் கூடத்துக்கு உபாத்தியமார்களானோம். இப்படிப்பட்ட வேலையில் நாம் முன் ஒருக்காலும் ஏற்பட்டிருக்கவில்லை என்று வெட்கத்தோடு சொல்லுகிறேன். எங்கள் சிநேகிதன் நிமித்தம் நாம் அதில் ஏற்பட்டு எங்கள் மனம் முழுவதையும் அதிலே செலுத்தினோம். பள்ளிக் கூடம் நயமடைந்து, பிள்ளைகளின் தொகை அதிகப்பட்டுவருகிறதென்று நாம் வாரத்தோறும் சொல்லும் சங்கதி எங்கள் ஏழைச் சிநேகிதனுக்கு மருத்துபோல் ஆயிற்று என்று சுண்டு மகிழ்ந்தோம். மாரிகாலத்தில் அப்பள்ளிக்கூடத்தில் மார்க்க அருட்சி உண்டான போது அம்மனுக்குண்டான மகிழ்ச்சிக்கு எவ்வை இல்லை. அது முதல் அவனுக்குச் சுகமும் அதிகரித்ததாய்க்கண்டோம்.

இவ்வருஷம் அம்மனுவுக்குக்காக நாங்கள் சுவலை கொண்டு ஒதுப்பாய்க்கட்டத்தினால் காத்திராத நயம்எங்களுக்கு உண்டுபட்டது. எங்கள் அயலாளுகிவந்து தன் சிவனுக்காய் பிரயாசப்படும் அந்த மனுவுனுடன் நாங்கள் சேர்மானமுள்ளவர்களானோமன்றி முன் ஒரு காலமுயில்லாத நேசத்தையும் ஒருவரில் ஒருவர் வைத்தோம். எங்கள் சிவியத்தில் புதிய உருக்கமும் பொறுமையும் குடிபுகுத்தன. நாங்கள் எல்லாரும் ஒருமித்து எங்கள் வீட்டுச்செலவை ஒறுத்தி, அந்த மனுவுனுக்குத் தவிசெய்யப்போனதினால், எங்கள் குடும்பத்தில் முன் ஒருபோதுயில்லாத ஐக்கிய சிந்தையும் அனுதாபமும் உண்டுபட்டதினால் எங்கள் இவ்வாழ்க்கைக்காலம் அதிகந்தோஷகாலமாயிருந்தது. அந்தப்பயங்கரமான சம்பவம் நடந்து இப்பொழுது ஒருவருவையாயிற்று. நாங்கள் மிகவும் சந்தோஷிக்கத்தக்கதாக எங்களுடைய அயலாளுக்குச் சவுச்சியமுண்டுபட்டதினால் அவன் புதுவீட்டுக்குக் குடிபோய் மறுபடியும் தன்வேலையைத் தொடங்கத்தக்கதாயிருக்கிறது. நேற்று என்வரவு செலவுக்கணக்குகளை நான் பார்த்தபோது, அந்த வருஷங்களையுப்பார்க்கிலும் இந்த வருஷம் எங்கள் வருமானம்

அதிகரித்ததெனக்கண்டு ஆச்சரியப்பட்டேன். இப்படி இருக்குமென்று நான் காத்திருக்கவேயில்லை. எனக்கு விசேஷ பணவரவு வராதிருந்தும் என் பழங்கணக்குகளைப்பார்த்தபோது என்செலவுகளில்காலத்துக்குத் தக்ககோலமாய் நடந்துகொண்டேன் என்று தெரிந்தது. அவசரமற்றசெலவுகளைச் சுருக்கிக்கொண்டேன். மற்றும் தொழிற்காரரால் அதிகமாக மதிக்கப்பட்டேன். கணக்குகளில் நான் மோசம்போகவில்லை. தேவ அனுக்கிரகம் எங்களுடன் இருந்தது என்று உறுதியாய் நம்பிக்கொண்டோம். எங்கள் வீட்டில் நெருப்புப்பற்றி ஒருவருஷக்காலம் கேற்றுச்சாயத்தரமானதினால் வழக்கமான குடும்ப ஆராதனையில் அச்சம்பவத்தைச்சூறித்து நாங்கள் நினைவுகூர்ந்தோம். அந்த நேரம் எங்களுக்கு ஒரு இன்பமும் அருமையுமானநேரமாயிருந்தது. எங்கள் சீவியத்தில் யோக்கியமான நிலைக்கு நாங்கள் வந்திருக்கிறோம் என்றதைத் தாழ்மையான நன்றியுடன் அந்தவேளை உணர்ந்தோம். எங்களிடமிருந்த பழைய தற்சினேகத்தன்மை மறுபடியும் எங்களிற் குடிபுகும் படி நாங்கள் ஒருவரும் விரும்பினதில்லை. எங்கள் அயலானின் நிமித்தம் நாங்கள் இவ்வளவு செய்யக்கூட மொகில் கிறிஸ்துவின் நிமித்தம் நாங்கள் ஏன் பின்னும் அதிகமாகச்செய்யக்கூடாது என்ற கிந்தை சிலமாதங்களாக எங்கள் மனசிலே மெதுவாக வரவர அதிகரித்தது. எங்களுடைய காலைக் குடும்ப ஆராதனையில் யேசுவின் பாடுபடுதலைப்பற்றிய வசனங்களை வாசித்தபோது எங்கள் அயலான் பட்டபாடுகளைக் கண்ணாக்கண்ட எங்களுக்காக இரட்சகர் எவ்வளவு அதிகமாய்ப் பாடுபட்டாரென்ற எண்ணம் உண்டெபட்டது. எங்கள் அயலானுடைய மிகுந்தபொறுமையினாலும் அவன் கிரிகையில் அவனுக்குண்டான மகிழ்ச்சினாலும் நாங்களும் அதிகமாய் அருட்டப்பட்டோம். எங்களுடைய நேசம் தனக்குக்கிடைத்ததையிட்டுத் தாழ்மையாய்ப் பாராட்டிக்கொண்டதுமாத்திரமல்ல. தனது விஷயத்தினால் மீட்கப்பட்ட பொருட்களாய் எங்களை மதித்து மிக மகிழ்ந்தான். குளையிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட குறுக்கொ

ஈனிகள் போல நாங்களுக்குக்கிறோம் என்ற சிந்தை ஆசையோடும் உருக்கத்தோடும் எங்கள் ஆண்டவராகிய யேசு அண்டைக்குப் போகும்படி பலமுறை எங்களை எவினது. நீங்கள் பெரிய விலையினால் கொள்ளப்பட்டிருக்கீர்கள். நீங்கள் உங்களுக்குச் சொந்தமானவர்கள் அல்ல என்னும் திருவாக்குப் பலதாமும் எங்கள் மனதிலே வந்தது. எங்கள் பழைய காரியங்களைக் குறித்த நாங்கள் சிந்தித்த போது, இனி நாங்கள் எங்களுக்கென்று ஒருபோதும் சீவியாமல், இம்மனுஷனுக்கு ஊழியஞ்செய்ததுபோல எங்கள் ஆண்டவருக்கு ஊழியஞ் செய்வோமென்று உடன்பாடு பண்ணிக்கொண்டோம். வருகிற வருஷத்திலும் அதற்கு அப்பால் வரும் வருஷங்களிலும் கிறிஸ்துவின் கிரியைகளை எங்கள் கிரியைகளாகவும், அவருடைய இருதயத்துக்கு அடுத்த காரியங்களை எங்கள் இருதயத்துக்கு அடுத்த காரியங்களாகவும் ஏற்றுக்கொள்வோம் என்றும், இதுமுதல் அவருடைய சபையும், அதிலுள்ள ஏழைகளும், சிறுவர்களும், உலகத்தாரின் இரட்சிப்புமே எங்கள் சீவியகாலத்தில் விசேஷசிந்தையாய் இருக்கவேண்டுமென்றும் தீர்மானப்பண்ணினோம்.

“அவர் நியித்தம்.” “அவர் நியித்தம்.”

என்னும்வார்த்தைகளை என்குமாரத்திகள் பட்டுச்சீலையில் இழைத்து வீட்டின்சுவரிலே தூக்கிவிட்டார்கள். அந்தப் பிரமாணம், எங்கள் இருதயங்களில் வரைந்திருப்பனவற்றைக் குறிக்கும் ஓர் சாதனமாய் இருந்தது.

கோடுக்கிறதைப்பற்றி என்னுடைய புதிய எண்ணங்கள் எப்படி வந்ததென்ற உமது கேள்விக்கு இப்போழுது மறுமொழி கோடுத்திருக்கிறேன்.

முற்றிற்று.